

[Ømann.]

kaldes, ja, så skal der til et aktiv, der er genstand for skattemæssig succession, som det jo hedder, knyttes en passivpost. Passivposten skal også trækkes fra ved arveafgiftsberegningen, og det skal ske, uanset at det er ganske umuligt at skønne over, af hvilket omfang denne skattebyrde er. Ja, det siges direkte i betænkningen, at det er umuligt, og at disse to tal, der er nævnt, de 25 og de 30 pct., er ganske fiktive.

Jeg skal ikke gå dybere ind på detaljerne i forslaget, men blot fremhæve et par ting for at illustrere, hvor indviklet alt dette er gjort. Det står ikke klart for mig, hvorfor beskatningen af privatskiftede boer absolut skulle forringes og omlægges til samme beskatningsform, som offentlige boer undergives. Det siges, at det er for at skabe et frit valg mellem bobehandlingsformerne, fordi beskatningen af offentlige boer alt i alt er billigere, men det kunne der da rådes bod på. Der er vist noget om, at beskatningsprocenten var sat så lavt, fordi der i mange tilfælde var tale om akkumulerede indkomster; det er der så sandelig ikke efter dette forslag, så dette argument må være faldet væk. Skal forslaget antages, ja, så må beskatningsprocenterne vel reguleres.

Der gives regler om aktiver, der udlægges med tab, og det giver anledning til en meget indviklet procedure. Der indføres et nyt begreb, arvingskøb, og der er noget, der hedder en „carry back“-regel, hvorved der sørges for med omhu, at et tab, som et bo lider, også kan trækkes fra i indkomst på den ene eller den anden indviklede facon.

Der er givet en del regler om småboer, regler af en sådan art, at hele det gamle systems unoder er bevaret. Så kunne man måske tro, at hele denne procedure med opsættelse eller i de fleste tilfælde opgivelse af beskatningen til gengæld ville spare for en del ulejlighed. Nej, det raffinerede ved forslaget er jo, at der skal ske samme omhyggelige vurderinger og udregninger af fortjenester som efter det gamle, fornuftige lovforslag, blot får altså denne ulejlighed ifølge dette forslag ingen effekt. Jeg kan efterhånden godt forstå, hvorfor finansministeren anskaffede sig et kildeskattehus med udvidelsesmuligheder. Denne tendens til speciel skattelovgivning for dem, der har noget, er temmelig pladskrævende.

Jeg kan kun udtrykke mit partis beklagelse af det tilbageskridt, som forslaget er udtryk for.

Lad mig til slut summere op. Hovedsynspunktet må da være, at løbende indkomster, af hvad art de end måtte være, og særlige indkomster, der efter den almindelige lovgivning skal beskattes, de skal også beskattes over for boer, over for arvinger. Det er det, der er hovedsagen. Det er ganske vist det, som hr. Per Federspiel kalder for socialisering; lad den bemærkning stå for hans regning.

Ud fra dette hovedsynspunkt må man indrette reglerne, men så kan der være visse specielle hensyn, og her anerkender jeg, at et specielt hensyn kan være, at man ikke vil slå økonomisk sunde virksomheder i stykker. Men det er et specialhensyn, og det må man så tage højde for. Dette likviditetshensyn er det eneste, der er anført her i debatten som grundlag for at lave disse regler om i forhold til, hvad de var i det oprindelige kildeskattelovforslag. Men det er da ganske øjensynligt — uanset at det affærdiges af udvalget i 8 linjer — at dette kunne være klaret ved henstandsordninger og ved at afskære krav fra ublu medarbejdere. Men dette, at man så hastigt går hen over en så fornuftig ordning, ja, det synes jeg viser, at det egentlige formål med dette forslag, hovedformålet, er at fritage de arbejdsfrie indtægter for beskatning selv efter døden.

Sigsgaard: Det er lidt farligt med så indviklede forslag, som der her er tale om, for der kan ad den vej måske gennemføres helt urimelige foranstaltninger over for visse befolkningsgrupper, foranstaltninger, som disse befolkningsgrupper ikke rigtig får noget kendskab til, simpelt hen fordi lovgivningen er meget vanskeligt tilgængelig, og fordi lovens indhold ikke bliver tilstrækkelig grundigt forklaret for folk i fjernsyn, dagspresse osv. Det er upopulært stof, og det er vanskeligt stof, og derfor bliver de fleste mennesker slet ikke klar over de forhold, som er trukket frem her i dag af hr. Grünbaum og af hr. Ømann. Jeg ved ikke, om det kunne være gjort ret meget enklere, men jeg har villet pege på den ulempe, der er ved den meget indviklede lovgivning, som vi tit arbejder med.